

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

Sectio III. Fructus tertius: Excelsa tranquillitas animi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

rebus adeò parum angi, ut ne de infælici quidem æternitate esset sollicitus. Si enim eò damnandus foret, aliud nihil sese postulaturum à Deo, quàm ut de se fieret æternitate tota, quidquid voluntas divina decrevisset: tantum ipsi hoc daretur, ut æternitate tota constaret ipsi eadem voluntas, quæ modò, ex Dei voluntate suspensa, & in ea conquiescens. Intellecto illo perfectæ voluntatis ac consummatæ virtutis miraculo, desuit interrogator mirari miraculorum patratores.

SECTIO TERTIA.

Fructus tertius,

Excelsa tranquillitas animi.

I.
*Pax animi
 beatitudo
 summa.* FERUNT Alfonso, Neapolis & Aragonum Regem, interrogatum, quæ summa sit mortalis hujus vitæ fælicitas, respondisse: non aliam videri majorem, quàm si quis semel ex animo Dei manibus sese permiserit, &

rit, & ab eo eventa singula vitæ mortalis excipiat. Rectissimè istud quidem. Tranquillior enim ejusmodi homine ac quietior nemo est, cū in ipso fine omnium ac suo conquiescat, & stabili nixus stabilitatem, quanta hic haberi potest, adipiscatur. Major autem tranquillitate, quiete, stabilitate, quæ omnia voce unicâ Pacem animi nominamus, fælicitas hîc nulla est. Quamobrem D. Paullus, posteaquam Philippensibus commendavit, ut semper in Domino gaudeant, subjicit, *Pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum, custodiat corda vestra*: quasi dicat, quidquid vobis gaudiorum optavi, in pace situm est: nil illâ serenius, nil inter humana optabilius: summa est illa votorum meorum, & exquisitissima hujus vitæ beatitudo.

II.
Intus est. Quis autem pacem hanc beatam possidet, nisi qui non turbatur? *Pacem*, inquit Christus, Joannis cap. 14. *relinquo vobis*, ô discipuli carissimi, istud vitæ hujus patrimonium à me accipite, interim dum pacis æternæ hæreditatem expectatis: *pacem meam do vobis*. At quomo-

quomodò illam teneamus inter fluctuationes perpetuas, inter visu aspera, perpeffu horrida, quæ nobis vaticinatus es? *Non quomodò mundus dat, ego do vobis: non in externis hæret: intus est, in mente est: tumultuentur circa vos humana, bona auferantur, ingerantur mala: pax nihilominùs vobis constabit, modò non turbetur cor vestrum, neque formidet.* Ecquis verò turbationem inter medias turbas non admittat; quis inter pavenda non timeat? Quisquis bona vitæ hujus non amabit, nisi quatenus Deus voluerit: qui uni divinæ voluntati affixus, cætera ut ex illâ suspensa intuebitur, accipere dimittere paratus, quando illi placuerit.

III. *Turba à vanis desideris.* Dicta hæc tibi à Christo, Christiane. Pacem habebis, si non turbetur cor tuum. Non turbabitur cor tuum, si vanam formidinem, aut, quæ formidini affinis est, tristitiam excutias: utramque proculcabis, si inania desideria, & spei humanæ frivola, vel penitùs ex animo abjeceris, vel parvi, ut sunt, feceris: Originem tranquillitatis

ut deprehendas, scrutare inquietudinis scaturiginem: *Contrariorum enim contraria est ratio.* Non dubitâris ex tuâ ipsius experienciâ, ni fallor, non aliam esse tibi metuendi causam, nisi quia nimis desideras: non aliam mœerendi, nisi quia malè amas. Augustinus Sermone 2. de verbis Apostoli, exponens illud ad Eph. c. 5. *Redimentes tempus, quoniam dies mali sunt: Dies, inquit, malos duæ res faciunt, malitia & miseria.... Cui autem molesta sunt tempora, si homines sibi non sint molesti?* Prorsus ita est: nihil homini molestius seipso: cum se turbidis cupiditatibus vexat, aut inquietis affectibus torquet. Neque interest, exiguane an magna sint, quæ nimium vel expetuntur vel diliguntur. Possit anachoreta ligneo vasculo vehementius affici, quàm D. Severinus suppellectili sericæ & argenteæ, uti in hujus Vita apud Surium narratur. Possit puella delicata, aut puellus comptulus specillo vel pulvisculo magis capi, quàm Hesther mundo omni muliebri & ornatu Regio, quemadmodum ipsa de se apud Deum cap. 14. profite-

profitetur. Quantula ergo cumque res fuerit qua tenêris, si nimium tenêris, turbarum tibi domestica & assidua occasio est. Quàm multa intercurrere possunt, quæ desiderium vel anteveniant, vel deludant, vel frustrentur, vel fraudent, vel suffocent? Quanti inde metûs ac tristitia, & illorum cognata turba invidiæ, iræ, spes, desperatio, angor, ægræ mentis fluctuatio, aliique intestini carnifices? *Non potest labor finire, nisi hoc quisque diligat, quod invito non potest auferri, ut Augustinus monuit in Psalmum 7. Torrente, quamdiu nihil obicis occurrit, vix placidior rivulus est: at ubi eluctandum est per saxa obstantia, furias fremitu & spumis egurgitat.*

IV. *Voluntati hominis Deo conjuncti nõ resistitur.* Itaque perpetuâ pace frui nequit, nisi qui vel desideria habet in potestate, vel cujus desideriiis objici impedimentum non potest. Sic autem solus ille est, qui id statuit & didicit unicè velle, quod Deus vult, sive præsentia sentit, seu præterita meminit, sive futura prospicit. In cisternam à

fratribus cum Josepho demittendus, deprecabitur quidem: sed si nihil proficiet, ipse sibi quietus dicet, Deum sic voluisse. Ægrotante filio, vota pro ejus salute faciet, ad Davidis exemplum: at, eo demortuo, siccabit lacrymas, quia constitutum ipsi est, nihil desiderare extra Dei voluntatem, de qua jam ex eventu constat. Mittet cum Josaphatho classes in mare, & salvas esse volet: sic tamen, ut quando contractæ fuerint in Asrongaber, à Deo id evenisse intelligat, accinatque tam pacatus, quàm post victoriam, *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in seculum misericordia ejus.* Militem instruet, ordines disponet, omnia boni ducis implebit officia: sed sic, ut de successu securus dicat cum Machabæo, *Sicut fuerit voluntas in cælo, sic fiat.* Quidquid vult homo, in eum modum animo comparatus, semper accidit: id enim evenit, quod Deus vult: ille autem nihil vult, nisi quod vult Deus. Vult quod fit, vult quod est, vult quod erit, vult quod alii sunt, eruntque, vult omnia præter peccatum: imò cum
pecca-

peccatum Deus permittat, nec permittat, nisi aliquomodo volens, & ipse sese aptat permittentis voluntati, finitque ab aliis fieri, quod prohibere non potest. Hunc cupiditati ac voluntati modum ratio posuit, religio firmavit; ut quod in nobis est, serio cum Deo velimus; quod in nobis non est, quietè à Deo excipiamus, vel expectemus. Sic fuit cantatissimus ille mendicus, qui, ex Tauleri narratione multorumque aliorum deinceps, malum nullum unquam sibi diem obtigisse affirmabat, propterea quod dies omnes eos voluerat, quomodò evenerant. Tales illi sunt, de quibus Salvianus loquebatur l. i. de Provid. *Humiles sunt? hoc volunt. Pauperes sunt? paupertate delectantur. Itaque quidquid acciderit eis, qui verè religiosi sunt, beati esse dicendi sunt: quia inter quantumvis aspera, nulli sunt latiores, quàm qui hoc sunt quod volunt.*

v.
Inde tranquillitas.

Antè diximus, Hierosolymitanæ civitati honorificentissimam appellationem dari ab Isaia cap. 62. *Voluntas mea in ea.* Mens humana, cui ti-

ulus idem adscribi potuerit, *Voluntas mea
 in ea, verè Ierusalem est, & visio pacis:*
 posuit Deus fines ejus pacem, & confor-
 tavit feras portarum ejus. Conquereba-
 tur Seneca, initio libri ad fratrem Gal-
 lionem de Vita Beata: Vivere omnes
 beatè velle, sed ad pervidendum quid sit,
 quod beatam vitam efficiat, caligare.
 Caligent alii ad iter beatitudinis: at certè
 quisquis Dei volūtatem intuetur & amat,
 in ipsa beatitudine est, quantum mortalis
 vita capere potest. Non tu fortunâ ipsâ
 feliciorẽ existimes, qui hunc in modum
 animitus loqui possit? *Deum precor, ut
 mihi det emori passionum tyrannide liberum,
 ita ut ipsi sincerè dicere valeam: O Deus,
 unquãme de consiliis tuis questus sum: un-
 quãme ausus aliquid reprehendere à te pro-
 fectorum? Ægrotavi, quia voluisti: agrota-
 vèrẽ & alii: ego quidem lubens ac volens.
 Ad pauperiem devèni te volente: paupertate
 lætatus sum. Aliis non imperavi, non eminui:
 mène idcirco vidisti tristiorẽ? Nonne læto
 vultu & alacri mente coram te semper incesi,
 jussis omnibus tuis obtemperare paratus?*

Vis modo, ut à confesso & corona discedam: ab eo letus, gratiasque ago, quòd me ad operum tuorum spectaculum admiseris, aliquàmque gubernationis & administrationis tuæ cognitionem dederis. Utinam hæc me cogitantem, scribentem, legentem mors occupet.

VI. *Etiã in subitâ casibus.* Si tibi nondum in mentem venit, aut in memoriam rediit, cujus illa suavissimæ ac generosissimæ voces sint: rogo te, disquire apud te, à quo profectas esse conjicias. An à Francisco forsan Salesio Gebennensi Episcopo, quem nuntius de carissimi parentis morte, in ipso ad suggestum & concionem ascensu, nîl penitus commovit: cui dilectissimi fratris inexpectatus obitus hæc verba solùm expressit, *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu fecisti?* An à D. Carolo Borromæo, quem, inter gravissimos casus, perpetua quies animi, & vultus æqualitas adeò comitata est: ut fidissimi amicorum, ac domesticorum intimi, nullum unquam vel minimi motûs indicium notârint: nisi quod interdum, ubi atrocità

quædam nuntiabatur, indice nasum paulisper confricaret? An eæ voces Christiani saltem cujuscumque tibi videantur, de Providentia divina ad singulos casus cogitare edocti? Ab Epicteto profectæ sunt, apud Arianum, dissertationum l. 3. cap. 3. Ut ab illo, quamvis Pagano, discere possimus, verissimè dictum à Salomone, *Proverb. cap. 8. Non contristabitur justum, quidquid ei acciderit.*

VII. *Quam excelsa.* Ista est, quam Seneca libro de Tranquillitate dicebat, *Alta Securitas*; non in labiis tantum efflorescens, & ad aures facta; non in genis solum picta, & oculis blandiens: sed in intimis animi sita, in corde nata adultaque, & inde ad faciem promicans, compositæ mentis indicium. Qui eam habet, iste, ex Isaïæ sententia cap. 33. *in excelsis habitabit, munimenta saxorum sublimitas ejus.* Magnitudine animi, quæ D. Thomæ 1. 2. quæst. 66. art. 4. ad 3. & 2. 2. quæst. 129. art. 4. ad 3. *est ornamentum virtutum omnium*: eam ergo animi magnitudine supra omnia mutabilia elatus, &

sub

sub pedibus non modò meteororum re-
 gionem, & tempestatum, tonitruumque,
 ac fulminum officinas despiciens, sed cæ-
 los ipsos ac sidera, nihilque habens supra
 se nisi Deum, in vivis eo loco est, quò
 post mortem abîsse fingebatur poëticus
 ille opilio, *sub pedibusque videns calos, ac
 sidera Daphnis.* Quare, si fractus illabatur
 orbis, *Impavidum ferient ruina:* imò ne
 ferient quidem, cùm excelsitate mentis ad
 divinam voluntatem applicatæ, sese supra
 ruitura, adeoque supra ruinas, extulerit.
 Altiusne evehi possit, ut caducorum la-
 psum non sentiat, quàm si in ipsa Dei fa-
 cie, non in sinu tantùm, collocetur? Ibi
 positos esse viros probos sacer Vates affir-
 mat, Psalmo 30. *Abscondes eos, ô Deus,
 in abscondito faciei tue à concurbatione ho-
 minum, à contradictione linguarum.* In
 abscondito faciei divinæ sunt, quam even-
 ta nulla lædunt, nulla mutant, quia ipse
 sibi Deus sufficiens est, nec rebus indiget,
 neque à locis pendet, nec temporibus ro-
 tatur, idem semper & immotus. Ita qui-
 bus Deus ejusque voluntas sufficit, fa-

ciem cum Stephano Angelicam, imò divinam induere, nec rerum vicissitudinibus fervientem, nec mutationibus obnoxiam, quia ab immutabili colorem suum trahit, statumque.

VIII. Speciosa, inquis, ista sunt & magnificè dicta: at quis in eâ naturæ infirmitate, & rerum affectuumque assidua vicissitudine, eò veniat quietis, & æquabilitatis? Venerat Regius Psalter, cum de se caneret Psalmo 4. *Cum invocarem, exaudivit me Deus justitiæ mee, in tribulatione dilatasti mihi.* Non dicit, ut vigilanter advertit Chrysostomus, tribulationem sustulisti: sed in ipsa tribulatione latum, securum, tranquillum cor dedisti: cum quidem in modum, ut, quod de ipso scripsit Hilarius in Psal. 53. *Proditus oret, periclitans psallat, patiens odia gratuletur.* Eò venere Apostoli, quos jam antè Christus præmonuerat, *Videtene turbemini, nolite terreri, oportet enim hæc fieri: itaque ibant gaudentes à conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine IESU contumeliam pati.* Venere illuc Marty-

Martyres, inter minas securi, inter metus intrepidi, inter tormenta doloresque læti: de quibus suum istud, in libro de Mortalitate, ingeminet Cyprianus, *Quanta sublimitas, inter ruinas generis humani stare erectū!* Eò venit D. Martinus, qui cū in latronum turmam incidisset, tam illīc quietus stetit, quā in cœtu monachorum, aut cuneo prophetarum: quia, ut ipsemet ea de re interrogatus respondit, hoc apud se firmissimè statuerat, pati quidquid Deus vellet.

IX. *Etiam in aulis.* Ad idem fastigium ascenderat, inter aulæ delicias natus & educatus,

D. Elzearius Arianensis Comes, qui Neapoli in Provinciam Phocæensem navigans, periclitante per fœdissimam tempestatem navigio, attonitis & emortuis metu cæteris, solus ipse immobilis orare perseveravit. Rogatusque ab uxore, postquam venti posuerant, an in eo terrore homo esse desisset: non equidem, inquit, sed me voluntati divinæ tradideram, paratus, vicem vectorum omnium, hauriri fluctibus, si vitæ nostræ domino placuis-

252 BONA VOLUNTAS
placuiſſet. Eodem tranquillitatis per-
venerat, aulicorum togatorum exemplar,
Thomas Morus: cùm ad nuntium abſum-
pti incendio horrei frumentorumque re-
conditorum, uxorem ſtatim per literas
monuit, ita Deum voluiſſe, iret cum fa-
milia ad templum actura gratias. Cùm
autem juffu impii Regis captivus tenere-
tur, cariffimæ filiæ Margaretæ ſuadenti,
ut, ad obtinendam libertatem, Regi ali-
quid & gratiæ daret, timendum enim ne
nimia conſtantia malis denique obruere-
tur: graviffimè reſpondit: Contingere
nihil poſſe, quod Deus nolit: quidquid au-
tem ille vult, utcumque malum nobis vi-
deatur, optimum tamen revera eſſe: inter
calamitatum quarumvis impuſſus, de auxi-
lio Dei nolle diffidere, quantumcumque
imbecillum ſeſe ſentiret: etiamſi animum
ſuum conſternari procellarum horrore
contingeret, memorem tamen illius fore,
qui cùm mergi cæpiſſet, clamavit, *Do-
mine ſalvum me fac.* In eâdem animi
quiete nuper conſiſtebat Chriſtianæ no-
bilitatis ſpeculum, Gaſto Rentiacus, ex
iutimo.

intimo animi sensu dicere solitus, accidere nihil posse quod nollet, & quo turbaretur. Nec fortius dicere solitus, quàm facere: cùm graves jacturas, molestissimas lites, frequentes morbos, subita incendia, aliâque tristium eventorum, æquali semper vultu, & eodem quo lætitiâ ac fælicitatem aspexerit, ex quo ad excelsam virtutem à Deo vocatus, ejus voluntatem in omnibus cæpit intueri.

X. *Fidendum Deo.* Quid aliquos commemoro? Eò pertigerunt omnes, qui Providentiæ Dei totos sese permisere, & ut id facerent, fiduciam de forti illius ac suavi ductu habuere. Supra petram hanc fundati, inundationibus procellisque obsistunt, dum arenaria ædificia flatibus & aquis subruuntur. Qui enim confidunt in Domino, sicut mons Sion non commovebitur, etsi aliorum montium cacumina terræmotibus vacillent, hient latera, tremant fundamenta. Nec mirum, cùm Sionis habitator & protector sit Dominus, & mentes Sioni similes præsidii sui spe certa contra incurrentia om-

254 BONA VOLUNTAS
nia stabiliat. Rex Israëlitarum Jehu,
libro Regum 4. cap. 10. Jonadabo sibi
occurrenti: *Numquid, inquit, est cor tuum
rectum, sicut cor meum cum corde tuo.* Cùm
esse Jonadabus respondisset: *Si est, in-
quit, da manum tuam.* At ille levavit ad
se in currum, dixitque ei, *veni mecum.* Ita
nobiscum agit Deus. Si cor nostrum
rectum est cum corde ejus, si voluntas
nostra rectissimæ ejus voluntati aptè res-
pondet: manu auxilii sui manum infirmi-
tatis nostræ apprehendit, levat nos ad se,
curru gratiæ suæ vehit nos, jungit se no-
bis, & nos sibi, aitque, quod Patriarchæ
Isaaco Genes. cap. 26. *Noli timere, quia
ego tecum sum.* Et verò, ut monet Au-
gustinus in Psal. 36. *Protegitur Impera-
tor scutatis, & non timet: protegitur morta-
lis à mortalibus, & securus est: protegitur
mortalis ab immortalis, & trepidabit?* Nau-
tæ inter procellas trepidanti fiduciam de-
dit vox illa temerarii Imperatoris: *Quid
times? Cæsaris fortunam vehis. Quid
tu, homo Deo credens & credite, in me-
diis licet naufragiis & mortibus timeas,*
qui

qui non hominis unius fortunam vehis,
sed ab ipsa Dei tui providentia veheris,
& in ejus gloriæ rate, velut in Noëmi arca,
navigas ?

XI. *Securitas
fiduciam
sequitur.* Ex generosissimis magnanimi
Apostoli vocibus hæc una est,
ad Philip. cap. 4. *Scio humiliari,
scio & abundare: ubique & in omnibus insti-
tutus sum, & satiari, & esuriri, & abundare,
& penuriam pati.* Tantæ æquanimittatis &
tranquillitatis, per tam varios eventus,
caussa est, quia *omnia possum in eo, qui me
confortat.* Ei me permitto, ei fido, in eum
me projicio, qui nunquam derelinquit
sperantes in se, nec se subtrahit inniten-
tibus sibi. Christus posteaquam Aposto-
lis dixit, *Non turbetur cor vestrum, neque
formidet: audistis, inquit, quia dixi vobis,
vado, & venio ad vos.* Quasi diceret: præ-
sentia mea ac protectio vanos vobis om-
nes terrores excutiat: adsum, etsi non
conspiciar; juvo, licet non sentiar; non
discedo, quamvis discessum minari videar.
Eleganter Isaias cap. 7. Regi Juda, Reges
duos Hierosolymæ cum validis copiis im-
minentes.

minentes metuenti, ait: *Vide, ut fileas, noli timere à duabus caudis titionum fumigantium istorum.* Quid omnia sunt huius vitæ terriculamenta, quàm fumosi titiones, uno disflandi spiritu, uno pedis impulsu proterendi, unius guttulæ aspergine extinguendi, cum Deus voluerit? Idcirco idem Vates monuit, ut speremus in Domino Deo forti in perpetuum: nulla nos hora, momentum nullum, fiducia suavisimæ ac fortissimæ providentiæ destitutos inveniat.

XII. *Et sanitas animi.* Fontes duos attigimus beatæ tranquillitatis: primus profluit intrinsecus, alter affluit extrinsecus: ille existit ex desideriorum moderatione ad regulam divinæ voluntatis: hic oritur ex fiducia protectionis divinæ, quæ hominibus, sese Deo permittentibus, deesse non potest. Siracides, Eccl. c. 30. dicebat, *Non est census super censum salutis corporis, & non est oblectamentum super cordis gaudium.* Sanitate corporis bonum inter corporea majus nullum est. *Valdè vellet, inquit Augustinus Serm. 12. dives le-*
cturus.

Num argenteum mutare cum pauperis cilicio, si aegritudo posset migrare cum lecto. Et Serm. i. de diversis: Quando hanc habet, quid deest pauperi? Quando istam non habet, quidquid habet quid prodest diviti? Quid tamen ista sanitas, communis homini etiam cum draconibus & vermiculis, ut ibidem ait Augustinus, præ gaudio cordis animique sanitate? Corporis sanitas in recta humorum temperie, & membrorum consonantiâ, sita est: animi valetudo consistit in contemperatione affectuum, & dispositione voluntatis Deo obtemperantis, appetitui imperantis. Hoc autem ipsum est, hominem esse bonæ voluntatis. Itaque istiusmodi hominibus proprium peculium est gaudium cordis, sanitas animi, tranquillitas mentis. Vel nusquam in hac mortali vita pax vera inveniri potest: vel ab illis in solidum atque imperturbatè possidetur: ab aliis tam frustra quæritur, quàm pisces in silvis, in mari feræ, ut Boëthius aiebat.

XIII. *Brevis
perturba-
tio pro
nulla est.* Pergat objicere quispiam, isto-
rum inexpertus: perpetuam il-
lam pacem, & æquabilitatem ani-
mi, longè esse miseræ infirmæ
mortalitatis sorte superiorem. Etiam
Jobo, quali tamen in aptanda Numinis
decretis mente heroi, hæc verba excidisse,
Tedet animam meam vitæ meæ. Etiam
Eliam, Deus bone quantum virum! vi-
mæroris appressum dixisse, *sufficit mihi,
Domine, tolle animam meam, nec enim sum
melior, quàm patres mei.* Imò & genero-
sum Paulli, ignei Apostoli, pectus eò ad-
ductum, ut *taderet etiam reverere.* Ad ista
respondero: non ideò corpus sanum non
esse, quia levi interdum catarrho sese ca-
put exonerat, aut subitâ febriculæ suspi-
cione arteria succutitur: neque animum
ideò tranquillum non esse, quia aliquando
leviculâ vel momentaneâ commotione
agitatur, mox positurâ, simul sese ad Dei
voluntatem converterit. Eidem objectio-
ni Ambrosius simili formâ respondit,
Officiorum lib. 3. cap. 5. *Esto in illis,
hoc est in laboribus, aliquid acerbitatis.*

Quem

Quem virtus animi non abscondit dolorem?
 Neque enim profundum mare negaverim,
 quia vadosa sunt litora: neque cælum luci-
 dum, quia interdum obtegatur nubibus: ne-
 que terram facundam, quia aliquibus locis
 jejuna glareæ est: aut latas segetes, quia in-
 termistam habere solent sterilem avenam.
 Similiter puta, beatæ messis conscientia inter-
 pellari acerbo aliquo dolore: tamen manipu-
 lis vitæ beatæ, si quid fortè accidit adversi at-
 que amaritudinis, tamquam sterilis avena ab-
 sconditur, aut tamquam lolii amaritudo fru-
 menti suavitate obducitur. Dixerisne pul-
 crum non esse corpus, quod unicâ verru-
 culâ nævove notatum est, si partes omnes
 aptæ inter se, cum grata coloris mistura,
 respondent? Negaverisne illum esse
 fontem, etsi aliquando ex imo arenulæ
 paucillum, cum limpida scaturigine, ebul-
 liat? Diemne serenum non fuisse affir-
 mes, si vel uno tantum, ut vocant, minu-
 to Sol, cætera lucibus, sese oculis tuis sub-
 duxerit? Neque inficias ieris, animi Deo
 conjuncti serenitatem, ac tranquillitatem,
 constantem perpetuamque dici oportere:

re: &, breve interdum tædium subrepat,
aut pusillanimitas momentanea sese insi-
nuet, aut mœror illicò desiturus mordeat,
aut metus statim dissipandus concutiat.
Quare, ô homo bonæ voluntatis, ut Eli-
phaz Jobum sapienter monebat cap. 22.
Acquiesce Domino, & habero pacem.

